

פָּרַח לְתַמֵּן. וּלְמַחַר נִהְיֵי גִבּוֹף, הוּאִיל וַיְהִיבוּ
לֹן רִשׁוֹ, לְאַשְׁלָמָא דִּירוּנָא דְקָא מְשַׁדְרֵי לָךְ.
פְּרַחֵי, בְּכַה רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְגַעָא.

פְּתַח וְאָמַר, (משלי ה) אֵילַת אֲהָבִים וַיַּעֲלֵת חַן
דְּדִיָּה יִרְוּף בְּכָל עֵת פְּאַהֲבַתָּה תִשְׁגָּה
תְּמִיד. אורֵייתָא אורֵייתָא, נְהִירוֹ דְכָל עֲלָמִין,
פְּמָה יָמִין, וּנְחָלִין, וּמְקוּרִין, וּמִבּוּעֵין,
מִתְפַּשְׁטֵי מִנְּךָ לְכָל סְטָרִין. מִנְּךָ פִּלְא, עֲלָךְ
קִימֵי עֲלָאִין וְתַתְּאִין, נְהִירוֹ עֲלָאָה (בְּרָא) מִנְּךָ
נְפָקָא. אורֵייתָא אורֵייתָא, מָה אֵימָא לְגִבּוֹף,
אֵילַת אֲהָבִים אַנְתָּ, וַיַּעֲלֵת חַן (בְּבִי) עֵילָא וְתַתְּא
רַחֵימִין דִּילָךְ. מָאן יִזְפִּי לִנְקָא מִנְּךָ פְּדָקָא
יָאוּת. אורֵייתָא אורֵייתָא שְׁעִשׁוּעִים דְּמֶאֱרָךְ,
מָאן יְכִיל לְגַלְאָה, וּלְמִימַר סְתָרִין וּגְנִיזִין דִּילָךְ.
בְּכַה, וְאַעִיל רִישִׁיה בֵּין בְּרַכּוּי, וְנִשְׁק לְעַפְרָא.
אֲדַהֲבֵי חֲמָא כְּמָה דִּיוֹקְנִין דִּחְבְּרֵיָא סַחְרֵיָה.
אָמַר לִיָּה, לָא תִדְחַל בְּרִיה דִּיוֹחָאֵי,
לָא תִדְחַל בּוּצִינָא קְדִישָׁא, פְּתוּב וַחֲדֵי גוֹ חֲדוּה
דְּמֶאֱרָךְ. פְּתַב פֶּל אֵינּוֹן מְלִין דְּשְׁמַע בְּהֵהוּא
לִילְיָא, וְלַעָא לֹון, וְלַהֲג לֹון, וְלָא אַנְשֵׁי מְלָה.
וְהֵהוּא שְׁרָגָא נְהִיר קְמִיה פֶּל הֵהוּא לִילְיָא, עַד
דְּאַתָּא צְפָרָא. פֶּד אַתָּא צְפָרָא, זְקוֹף עֵינּוּי, וְחֲמָא
חַד נְהִירוֹ דְּהָה נְהִיר בְּרַקִיעָא, מֶאֱיָךְ עֵינּוּי
לְתַתְּא. אַהֲדַר פְּמִלְקֵדְמִין, וְחֲמָא נְהִירוֹ בְּכָל
רְקִיע, דְּנְהִיר וְסִלִיק בְּהֵהוּא נְהִירוֹ דִּיוֹקְנָא
דְּבִיתָא, בְּכַמָּה צִיּוּרִין. חֲדָא רַבֵּי שְׁמַעוֹן,
וּלְפּוּם רַגְעָא, אַגְנִיז הֵהוּא נְהוּרָא.

אֲדַהֲבֵי, הָא אֵינּוֹן תְּרִין שְׁלִיחֵן אַתְּיִין.
אַשְׁפַּחוּהוּ רִישִׁיה בֵּין בְּרַכּוּי. אָמַרוּ
לִיָּה שְׁלָמָא עֲלִיה דְּמַר, שְׁלָמָא לְמָאן דְּעֲלָאִין
וְתַתְּאִין בְּעָאן לְאַקְדָּמָא לִיָּה שְׁלָם. קוּם. קוּם
רַבֵּי שְׁמַעוֹן וַחֲדָא בְּהוּ. אָמַרוּ לִיָּה, וְלָא חֲמִית
נְיִחָא דְּרוּחָא דְּעַבְד לָךְ מֶאֱרָךְ, חֲמִית נְהִירוֹ

לְהַשְׁלִים דוּרוֹן שְׁמַשְׁלָחִים לָךְ.
פְּרַחוּ, וּבְכַה רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְגַעָה.
פְּתַח וְאָמַר, (משלי ה) אֵילַת אֲהָבִים
וַיַּעֲלֵת חַן דְּדִיָּה יִרְוּף בְּכָל עֵת
בְּאַהֲבַתָּה תִשְׁגָּה תְּמִיד. תוֹרָה
תוֹרָה, אור כָּל הָעוֹלָמוֹת, פְּמָה
יָמִים וּנְחָלִים וּמְקוּרוֹת וּמִבּוּעֵים
מִתְפַּשְׁטֵים מִמְּךָ לְכָל הַצְּדָדִים.
מִמְּךָ הַכֹּל, עֲלִיף עוֹמְדִים עֲלִיּוֹנִים
וְתַחֲתוֹנִים, אור הָעֲלִיּוֹן (בְּרוּח) מִמְּךָ
יוֹצֵא. תוֹרָה תוֹרָה, מָה אָמַר
לְפָנֶיךָ? אֵילַת אֲהָבִים אַתָּ, וַיַּעֲלֵת
חַן, (לַצֶּה) מְעֵלָה וּמְטָה אֲהוּבִים
שְׁלָךְ. מִי יִזְכֶּה לִינְקָ מִמְּךָ פְּרָאוּי?
תוֹרָה תוֹרָה, שְׁעִשׁוּעִים שֶׁל
רְבוּנְךָ, מִי יְכוּל לְגַלּוֹת וְלוֹמַר
סְתָרִים וּגְנִיזוֹת שְׁלָךְ? בְּכַה,
וְהַכְּנִים רִאשׁוֹ בֵּין בְּרַכּוּי וְנִשְׁק אַתָּ
הָעַפְר.

בֵּין כֶּף רָאָה פְּמָה דְּמִיּוֹת שֶׁל
חֲבָרִים סְבִיבוּ. אָמַר לוֹ, אַל תִּירָא
בְּר יוֹחָאֵי, אַל תִּפְחַד מְנוּרָה
קְדוּשָׁה, כְּתַב וּשְׁמַח תוֹף שְׁמַחַת
רְבוּנְךָ. כְּתַב פֶּל הַדְּבָרִים הַלְלוּ
שְׁשֻׁמַע בְּאוֹתוֹ לִילְיָה, וְלַמַּד בְּהֵם
וְעַסְק בְּהֵם, וְלֹא שְׁכַח דְּבָר. וְאוֹתוֹ
גַּר הָאִיר לְפָנָיו פֶּל אוֹתוֹ הַלִּילְיָה
עַד שְׁהִגִיעַ הַבְּקָר. פְּשִׁהֲגִיעַ
הַבְּקָר, הָרִים עֵינּוּי, וְרָאָה אור
אַחַד שְׁהִיָּה מֶאֱיִר בְּרַקִיעַ. הוֹרִיד
עֵינּוּי לְמִטָּה. חֲזוּר פְּמִקְדָם וְרָאָה
אור בְּכָל הַרְקִיעַ שְׁמֶאֱיִר וְעוֹלָה
בְּאוֹתוֹ אור דְּמוֹת הַבֵּית בְּכַמָּה
צִיּוּרִים. שְׁמַח רַבֵּי שְׁמַעוֹן, וּלְפִי
רַגַע נִגְנַז פֶּל אוֹתוֹ הָאוּר.

בֵּין כֶּף הָרִי אוֹתָם שְׁנֵי שְׁלִיחִים
בָּאִים. מְצִאוּהוּ רִאשׁוֹ בֵּין בְּרַכּוּי.
אָמַרוּ לוֹ, שְׁלוֹם עֲלִיךְ מַר! שְׁלוֹם
לְמִי שְׁעֲלִיּוֹנִים וְתַחֲתוֹנִים רוּצִים
לְהַקְדִים לוֹ שְׁלוֹם. קוּם! קוּם רַבֵּי
שְׁמַעוֹן וּשְׁמַח בְּהֵם. אָמַרוּ לוֹ,
וְלֹא רִאִיתָ נַחַת רוּחַ שְׁעִשָׁה לָךְ
רְבוּנְךָ? רִאִיתָ אור הַבֵּית בְּרַקִיעַ?
אָמַר לָהֶם, רִאִיתִי. אָמַרוּ לוֹ,

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הוֹצִיא הַתְּהוֹם בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, וְהֶעֱבִירוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בַּיָּם הַגָּדוֹל, וּמְאוּרוֹ הָיָה
מוֹאָר בְּרָקִיעַ.

אָמְרוּ לוֹ, רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה דוֹרֵשׁ
בְּשִׁלּוּמָךְ, וְהָרִי יוֹדֵעַ שְׁאֲנוּ
שְׁלִיחִים אֵלֶיךָ, וְכַמָּה דְבָרִים
חֲדָשִׁים עֲתִיקִים הִתְחַדְּשׁוּ בַתּוֹרָה
בְּלִילָה הַזֶּה. אָמַר לָהֶם, בְּבִקְשָׁה
מִכֶּם, אָמְרוּ דְבַר אֶחָד מֵהֶם.
אָמְרוּ, לֹא נִתְּנָה לָנוּ רְשׁוּת לְמָה
שְׁבָאנוּ אֵלֶיךָ, אֲבָל דְבַר חֲדָשׁ הָיָה
אֵלֶיךָ כְּעַתָּה.

פָּתַח רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה וְאָמַר, (בראשית
יב) וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לָךְ
מֵאַרְצֶךָ וְגו'. זֶה בְּשִׁבִיל שְׁנוּרָאָה
בוֹ אִוֵּר כְּמוֹ זֶה. מִי שְׁלֹא זוֹכֵה
בְּמִקּוֹם זֶה, לֵלֶךְ וַיִּקַּח עֲצָמוֹ
לְמִקּוֹם אַחֵר וַיִּזְכָּה בוֹ. עַץ
שְׁדוּלֵק, וְהָאוֹר לֹא עוֹלָה וּמְאִיר
בוֹ, יִנְעָנְעוּ אוֹתוֹ וַיַּעֲלֶה בוֹ הָאוֹר
וַיֵּאִיר. וְהֵינּוּ עֲתִידִים לִשְׁמַע,
אֲבָל בְּשִׁבִיל לְבָא אֵלֶיךָ לֹא רְצִינוּ
לְהִתְעַכֵּב. שְׂמַח רַבִּי שְׂמַעוּן.

אָמְרוּ לוֹ, אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, כֹּל
הַדְּבָרִים שֶׁבְּתוֹכָנוּ בַתּוֹרָה, דְּבָרִים
קְטָנִים הֵם בְּכָל דְבַר וְדְבַר. וְאוֹתָם
דְּבָרִים קְטָנִים, כְּמָה הֵם דְּבָרִים
גְּדוֹלִים וְעֵלְיוֹנִים עַד שְׁאִין לָהֶם
שְׁעוֹר? שְׁהָרִי אֵין בְּנוֹ סֶפֶק, אֲלֹא
בְּרוּר הַתּוֹרָה עַל בְּרִיָּה. וְכַעַתָּה
רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה פָּרַשׁ דְּבָרִים
סְתוּמִים עַל זֶה בְּגִלְלַל מַה שְׁעָקַר
הַנְּשִׁמָּה לְמָה לֹא מְאִיר בְּמִקּוֹם
זֶה וְזוֹכָה לְהִיּוֹת מוֹאָר בְּמִקּוֹם
אַחֵר? וְעַד עַתָּה לֹא זָכִינוּ בְּזֶה
בְּשִׁבִיל לְבָא אֵלֶיךָ.

וְדְבַר אַחֵר זָכִינוּ לִשְׁמַע מִמֶּנּוּ:
רוּחַ שְׁהוֹלְכַת עֲרָמָה בְּאוֹתוֹ עוֹלָם
כְּלִי בָנִים, אֲשֶׁתוֹ תַעֲשֶׂה כְּלִי
לְבָנוֹתוֹ. מַה הַטַּעַם? אֲשֶׁתוֹ הִיא
נִרְשָׁה לְקַח מִמֶּנּוּ, וּשְׂנִיָּהּ נִרְשָׁה

בְּנִין, אֲנִתְתִּיהָ יִתְעַבֵּיד לִיהָ מְאֵנָה לְאַתְבָּנָאָה אִיהוּ. מְאִי טַעְמָא. אֲנִתְתִּיהָ

דְּבִיתָא בְּרָקִיעָא. אָמַר לוֹן חֲמִינָא, אָמְרוּ לִיהָ
בִּיהָ שְׁעַתָּא, אָפִיק תְּהוּמָא בִּי מִקְדָּשָׁא,
וְאַעֲבִרֶיהָ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּימָא רַבָּא,
וּמְנַהִירוֹ דִּילִיָּה, הָוָה נְהִיר בְּרָקִיעָא.

אָמְרוּ לִיהָ, רַב מְתִיבְתָא כְּעָא בְּשִׁלְמָךְ, וְהָא
יָדַע דְּאֲנִן שְׁלִיחִין לְגַבְךָ. וְכַמָּה מְלִין
חֲדָתִין עֲתִיקִין, אֲתַחֲדָשׁ בְּאוֹרֵייתָא כְּהָאִי
לִילִיא. אָמַר לוֹן, בְּמָטוֹ מְנַיִיכוֹ, אָמְרוּ חֵד מְלָה
מְנַיִיהוּ. אָמְרוּ, לֹא אֲתִיָּהִיב לָן רְשׁוּת לְמָאִי
דְּאֲתִינָן לְגַבְךָ, אֲבָל מְלָה חֲדָתָא הָוָה לְגַבְךָ
הַשְׁתָּא.

פָּתַח רַב מְתִיבְתָא וְאָמַר (בראשית יב) וַיֹּאמֶר יי אֶל
אַבְרָם לֵךְ לָךְ מֵאַרְצֶךָ וְגו', דָּא בְּגִין
דְּאַתְנַהֲרָא בִּיהָ נְהִירוֹ כְּגוּוֹנָא דָּא. מָאן דְּלֹא
זָכִי בְּאַתְרָא דָּא, יְהֵךְ וַיִּנְטַל גְּרָמִיָּה לְאַתְרָא אַחְרָא,
וַיִּזְכָּי בִּיהָ. אָעָא דְדָלִיק, וְנִהוּרָא לֹא סָלִיק
וְנִהִיר בִּיהָ, יִנְעָנְעוּן לִיָּה, וַיִּסְלַק בִּיהָ נְהוּרָא,
וְאַנְהִיר. וְהוּינָן זְמִינָן לְמִשְׁמַע, אֲבָל בְּגִין
לְמִיתִי גַבְךָ, (דף קס"ו ע"א) לֹא בְּעִינָן לְאַתְעַכְבָּא,
חֲדִי רַבִּי שְׂמַעוּן.

אָמְרוּ לִיָּה, אִי חֲסִידָא קְדִישָׁא, כֹּל מְלִין דִּי
בְּגוּוֹן בְּאוֹרֵייתָא, מְלִין זְעִירִין אֵינּוּן,
בְּכָל מְלָה וּמְלָה. וְאֵינּוּן מְלִין זְעִירִין, כְּמָה
אֵינּוּן מְלִין רַבְרָבִין וְעֵלְאִין, עַד דְּלִית לוֹן
שְׁיַעוּרָא. דְּהָא לִית בְּגוּוֹן סְפָקָא, אֲלֹא כְּרִירוֹ
דְּאוֹרֵייתָא עַל בְּרִיָּה. וְהַשְׁתָּא רַב מְתִיבְתָא
פָּרִישׁ מְלִין סְתִימִין עַל דָּא, בְּגִין דְּעַקְרָא
דְּנִשְׁמָתָא, אָמְאִי לֹא נְהִיר בְּאַתְרָא דָּא, וְזָכִי
לְאַתְנַהֲרָא בְּאַתְרָא אַחְרָא. וְעַד פְּעֵן לֹא זָכִינוּ
בְּהוּ, בְּגִין לְמִיתִי גַבְךָ.

וּמְלָה אַחְרָא זָכִינוּ לְמִשְׁמַע מִנֶּיהָ, רוּחָא
דְּאֲזֵלָא בְּעֵרְטוּרָא בְּהוּא עֲלָמָא בְּלֹא

אחד היו, אור זה יוצא מאור זה. דעף זה, נדלק מתוך אורו ממש, משום שהיו אור אחד.

בעת, רבי, נחזר לדברים הראשונים, וכשנחזר למקומנו נטל רשות מראש הישיבה באותם דברים שנקבל ממנו, ונאמר לפניך. אשרי חלקך שאתה זוכה לאורות נסתרים מכל הצדדים מלמעלה ומלמטה מהעולם הזה ומעולם אחר. אמר רבי שמעון, דבר אחד רציתי לדעת, אם תוכל להודיע לי. נשים באותו עולם אם זכאיות לעלות למעלה, או איך הן שם? אמר לו, אי רבי אי רבי, בזה יש לנו סוד יתר (בבב) כדי לא לגלות סודות של שם, אבל זה ילך ויטל רשות, ונאמר לך. בין כך פרח אחד והתכסה מהם והלך לו.

ורבי שעה שב אליהם. אמר להם, עתיד הייתי להכנס, והיו כלם בעטור אחד, שדגנו דין בן אדם אחד שעמד על פתח הגן עדן, ואותם כרוכים אחזו בו, ולא נתנו אותו להכנס שם, והיה בצער ביניהם, וצוח צוחות על גבי הפתח, ושמעו כל הצדיקים ששם, וכעת היו מתכנסים כל בני הישיבה להכנס אל מלך המשיח לעין בדינו. ובאתי להודיע לכם, וזה חברי הצטרף ללכת לשם, שפרוז העבר בכל אותם בני הישיבות שיהיו מתכנסים בעת לפני המשיח. לקח פתקה אחת ונתן לרבי שמעון. אמר, קח את זה ועין כמה ששם עד שנבא אליך. ופרחו שניהם.

ורבי שמעון לקח הפתקה וראה מה שראה בסודות ששם כל אותו יום. בלילה ראה גר, ונפלה עליו שנה, ונרדם עד הבקר. פשהאיר

כד נהר ימא, קם ופרח

איהי שרגא, דאתדליקת מניה, ותרווייהו שרגא חדא הו, נהורא דא נפק מנהורא דא, אתדעף דא, אתדליק מגו נהוריה ממש, בגין דחדא נהורא הו.

השתא רבי, נהדר למלין קדמאין, וכד נהדר לאתרין, נטול רשו מרב מתיבתא, באינון מלין דנקבל מניה, ונימא קמך. זכאה חולקה, דאת זכי לנהורין סתימין, מפל סטרין, מעילא ומתתא, מהאי עלמא, ומעלמא אחרא. אמר רבי שמעון, מלה חדא בעינא למנדע, אי תיכול לאודעא לי. נשין ביהווא עלמא, אי זכאין לסלקא לעילא, או היה אינון תמן. אמר ליה, אי רבי אי רבי, בדא אית לן רזא יתירא (ס"א יתירא). בגין דלא לגלאה סתרין דתמן, אבל דא יהך ויטול רשו, ונימא לך. אדהכי פרח חד, ואתפסי מנייהו, ואזל ליה. ורפום שעתא תב לגבייהו, אמר לון, זמינא הוינא למיעאל, והווי כלהו בעטורא חדא, דדייני דינא דחד פר נש, דקאים על פתחא דגן עדן, ואינון פרוכין אחידו ביה, ולא שבקו ליה למיעאל תמן, והוה בצערא בינייהו, וצווח צווחין על גבי פתחא, ושמעו כולהו צדיקיא דתמן, והשתא הו מתכנפי כל בני מתיבתי, למיעאל לגבי מלכא משיחא, לעינא בדיניה. ואתינא לאודעא לכו, ודא חבראי אצטריף למהך תמן, דכרוזא הוה אעבר בכל אינון בני מתיבתי. דליהוון פנישין השתא קמי משיח. נטל פתקא חדא, ויהב לרבי שמעון. אמר, טול דא, ועיין במה דתמן, עד דינתי גבך, פרחו תרווייהו.

ורבי שמעון נטל פתקא, וחמא מה דחמא, ברזין דתמן, כל ההוא יומא. בליליא

חמא שרגא, ונפיל ביה שינתא, ודמך עד צפרא. כד נהר ימא, קם ופרח

ההוא פתקא מניה, והא אינון תרווייהו אתיין, אמר ליה, קום רבי, זכאה חולקך, קום. בגינה חמינן וזכינן לכמה סתרין עלאין, כמה חדוה אחזיו לן, פד יהבו רשו לגלאה לך, פל מה דאת בעי. ריש מתיבתא עלאה נפק לגבן, ואמר, שאילו בשלמיה דבר יוחאי, אתריה דבר יוחאי, הא פנו ליה מפמה יומין. לית מאן דיקרב לגביה, זכאה איהו.

רבי רבי, פד פרחנא מגבך (בגין), עאלנא ונחמינא כל בני מתיבתא, דהא מתכנפי לגו היכלא חדא, דמשיח תמן, ודיינו דינא דההוא בר נש, דקאים על פתחא, שמיה לית לן רשו לגלאה. אצטער רבי שמעון על דא, אמר ליה, לא תצטער רבי על דא, אנת תדע בדא ליליא בחלמך. אבל דינא דיינו עליה, דגזר משיח, דלהוי ההוא בר נש לבר ביההוא צערא ארבעין יומין. לסוף ארבעין יומין, יצערון ליה בדינא, בצערא דגיהנם, שעתא ופלגא.

וכר דא, בגין דיומא חדא, חד מן חבריא הוה פריש מלין דאורייתא, פד מטא לחד מלה, ידע האי בר נש דיתכשל ביה, ואמר לחבריא שתוקו, לא תימרון מדי. ובגין דשתיקו חבריא אתכשל ביההוא מלה, ואכסיה. וההוא כסופא דגרים האי בר נש, דיינין ליה בהאי דינא (ד קס"ז ע"ב) קשיא, בגין דלא בעי קדשא בריך הוא לשבקא חובא דאורייתא, אפילו כמלא נימא.

דיינו דיניה, ונפקו כל בני מתיבתא. ואנא שאילנא רשו, דהא בריה דיוחאי, שאיל שאלתא דא. ועל דא אחזיו לי, מה דלא ידענא מקדמת דנא. אי רבי, שית היכלין אחזיו לי,

היום קם, ופרחה אותה פתקה ממנו, והנה שניהם באים. אמר לו, עמד רבי, אשרי חלקך. עמד. בגללך ראינו וזכינו לכמה סתרים עליונים, כמה חדוה הראו לנו כשנתנו רשות לגלות לך כל מה שאתה רוצה. ראש הישיבה העליונה יצא אלינו ואמר: שאילו בשלום בר יוחאי, מקומו של בר יוחאי הרי פנוי לו מפמה ימים, אין מי שיקרב אליו, אשריו!

רבי רבי, כשפרחנו ממך (בגין), נכנסנו וראינו כל בני הישיבות שהרי מתכנסים לתוך היכל אחד ששם המשיח, ודנו דין של אותו אדם שעמד על הפתח, ששמו אין לנו רשות לגלות. הצטער רבי שמעון על זה. אמר לו, אל תצטער רבי על זה, אתה תדע בלילה הזה בחלומך. אבל דין דנו עליו, שגזר משיח שיהיה אותו אדם בחוץ באותו צער ארבעים יום, ולסוף ארבעים יום יצערו אותו בדין בצער הגיהנם שעה וחצי.

וכר זה משום שיום אחד אחד מן החברים היה מפרש דברי תורה, וכשהגיע לדבר אחד, ידע האדם הזה שיכשל בו, ואמר לחברים: שתקו, אל תאמרו דבר. ומשום ששתקו החברים, נכשל באותו דבר והתבייש. ועל אותה בושה שגזר אדם זה, דנו אותו בדין הזה הקשה, משום שלא רוצה הקדוש ברוך הוא להשאיר עוון התורה אפילו כמלא נימה. דנו דינו, ויצאו כל בני הישיבה, ואני שאלתי רשות, שהרי בר יוחאי שאל שאלה זו. ועל זה הראו לי מה שלא ידעתי מלפני כן. אי רבי, ששה היכלות הראו לי, בכמה ענוגים ועדוניהם,

בכמה ענוגין ועדוניהן, באתר דפרוכתא פרישא בגנתא. דהא מההוא